

Engedje meg, hogy megjegyezzem, mennyire zavaró, ahogyan egyre sűrűbben pillant erre az üres vászonra. Talán az jár a fejében, hogy ha a beszélgetésünkről jó előre felépített képet kénytelen lesz félredobni, miként tudja majd legpontosabban értésemre adni, hogy pillanatnyilag úgy látja, az eddig kialakult bizalmat értelmetlen volna felrúgni egy kis véreért cserébe, hiszen végül úgyszólván csak sóhajtanék egyet a selejt felett érzett elégedetlenségben, és rögtön a hullámok közé dobnám az összemaszatolt vásznat.

Érzi a bőrén a nyílt víz felől érkező szelet? Közéleg a vihar. Mielőtt megkérdeznék, nincs kedvem valami fedett helyen folytatni a beszélgetést. Ilyenkor a leggyönyörűbb a tenger. Nézz csak, az egyre erősödő szél milyen szenvedéllyel korbácsolja táncra az eddig nyugodt víztükröt, milyen szépen követik egymást a fellángolások és az elhalások. A hullám a szél lenyomata, ahogyan a zenéé a tánc. Csodálatos, ahogyan mindent mozgásban tart a vihar.

Jöjjön, feküdjön ide mellém. Csukja be a szemét, várjuk együtt az esőt. Nyugodjon meg, nem fognak magára támadni a sirályaim. Leköti őket az érzékeik élezése. A megfelelő pillanatra várva köröznek a víztükör felett, és közben próbálnak alkalmazkodni a szél ritmusához, hogy az ne tudja kibillenteni őket a lecsapást előkészítő testhelyzetből. Tudják, hogy hamarosan eljön az ő idejük, mert közel van az áldozatuk, hiszen attól, hogy a felszín alatt mozog, még a tánc része ő is.

Gyönyörűen tartja az ujjait. Mint a sirály csőre lecsapás előtt. Az ígérete bizonyára állandó készenlétben tartja a kézfejét. Sokáig én is így várok a nőre a zongorám billentyűi felett.

Megengedi, hogy megnézzem a pulzusát? Kérem, ne húzza el a csuklóját, csak azt szeretném érezni, hogy felgyorsult-e a testében a véráram annyira, hogy ha itt lenne az írógépe, akkor olyan szenvedéllyel kezdenének-e mozogni az ujjai a billentyűkön, hogy az nemcsak aláfestő zene lenne az általam mondottak lejegyzéséhez, hanem át is venné az irányítást eddigi hűvös távolságtartásom felett.

Eddig nem szólalt meg, kérem, ezután se tegye. A szemében van, ami engem szóra bír. Félre ne értsen, nem egy kacér pillantást akarok kicsikarni. Van egy megfoghatatlannak tűnő szépség abban, ahogyan a kialsatlanság vérrel mossa a szeme fehérjét.

Kimerültnek tűnik. Mondja, hány napja nem alszik? Az eddig látott higgadságából, és abból, hogy nem hozta magával az írógépét, de még egy szál papírt és tollat sem, arra következtetek, hogy nem azért volt képtelen elaludni, mert azon őrlődött, hogy ha nem a jó kérdést teszi majd fel a jó pillanatban, ráadásul nem abban a sorrendben, ami lendületet és ívet adna beszélgetésünknek, akkor egyik pillanatról a másikra annyira zavarónak kezdeném érezni jelenlétét, hogy arra kérném, távozzon azonnal, és ezzel a távozással nem tudna bizonyosságot szerezni arról, hogy valóban én voltam-e ott magával, hiszen azt is hihetném, hogy már a találkozásunk előtt éjszakákat beszélgetett át velem, mert amellett, hogy nem jegyzetel, láthatóan azon sem görcsöl, hogy

minden szavamat megjegyezze, és hazatértével mindent szóról szóra írjon meg, hiszen már jóval ez előtt legépelte mindazt, amit eddig hallott, sőt még azt is, amit ezután hallani fog, hiszen már az utolsó szóig ismer mindent a történetemből.

Irigylem magát. Zongorázás közben képes festeni. A billentyűk leütése nyomán festődik fel a kívánt kép a vásznára anélkül, hogy fel kellene állnia a hangszere mellől. Szívesen ránéznék a történetem nyers kéziratára. Azon felül, hogy a papíron látottakból kirajzolódna, képes volt-e az adott éjszakán követni a legvégéig, azt is látnám, másnap reggel hány sort volt kénytelen kihúzni a pontatlan, netán zavaros megértés okán, ám a legfőbb bizonyosságot az adna éjjeli jelenléteimről, ha meglátnám az összekaszabolt szövegtestre száradt bort és vért.

Szeretném írás közben látni, megfigyelni minden mozdulatát. Nem hagy nyugodni a gondolat, hogyan mozoghat, amikor a hangom sodrása már átvette a tudata felett az irányítást, és annak ellenére próbál életben tartani, hogy közben tudja, éppen a szavaim nem hagynak teret a gondolkodásra, de még a lélegzétvételre sem, hívom magammal egyre mélyebbre, és nem azért gépel egyre indulatosabban, hogy visszahúzzon a felszínre, hanem azt a sebességet akarja elérni, amellyel nem veszít szem elől, és annak ellenére követ, hogy érzi, betűről betűre fogy a levegője, és tudja, ahová én tartok, onnan nincs visszaút, hirtelen megmered a teste, mintha minden maradék erejét az ujjbegyeibe próbálná sűríteni, csak a kezei mozognak, levegőt sem vesz, mert tudja, ez a levegővétel már út közben fájdalmas sóhajjal alakulna, amellyel ernyedten venné tudomásul, hogy ezúttal is képtelen volt eljutni utánam a legmélyére.

Leginkább azt a vitustáncot akarom látni a testében, amelyet a sajátomban éreztem zongorázásaim mániás szakaszában, és csak addig volnék képes megmaradni a higgadt, külső szemlélő szerepében, amíg hirtelen meg nem akadna az írásban, és várakozni kezdene valamire, és ez a türelmetlenséggel vegyes tanácsatlanság rögtön kizökkentene a megfigyelő szerepéből, és azonnal bele akarnék látni a fejébe, megtudni mindenáron, mi akadályozza az írásban, de igazából attól rettegnék, hogy azt látnám, nem maga vett levegőt idő előtt, hanem én, és érezném mindazt az őrlődést, ahogyan hiábavalónak érez utánam üvölni bármit is, mert bizonyára már olyan régiókban járok, ahová nem jut el a hangja. Nem is gondolja, hogy ott ülök maga mellett a felszínen, és szégyenemben nem hogy megszólalni, újabb levegőt venni sem merek, nehogy kiderüljön, hamarabb felértem, mint maga.

Próbált már úgy írni, hogy nem fűzött papírt az írógépébe? Ha van is akkora hatalma a masinájára, mint az elméje felett, akkor sem képes folyékonyan társalogni a démonaival. Amit a gonosz mond, felesleges is rögzíteni, másnap úgyszólván érvényét veszti, bármi is hangzott el, hiszen csábításának legfőbb fegyvere az állandóság tagadása, elhíttetni a kiszemelttel, hogy az sem fog még egyszer elhangzani, ami igazából el sem hangzott, miközben egyre szebb hangon szólal meg, egyre szédítőbb sebességgel rántja magával olyan világokba, ahová szabad tudóval eljutni képtelenség, szüksége van oxigénre, kell egy palack vörösbort, az-

tán még egy, majd azon veszi észre magát, hogy egyre több bort kell, hogy legyen levegője a legaljáig, a végén pedig már annyira a merülés rabjává válik, hogy észre sem veszi, már csak az érdekli, hogy minél hamarabb lejusson a fenékre, és amikor kinyitja a szemét, leszíjazva látja önmagát, és amikor próbálja meghallani, mit is mond, aki után eredetileg indult, csak saját tehetetlenségét hallja visszhangozni, és nem kérdez semmit, ahogyan a kínzókamrában és a siralomházban sem kérdez senki, mert már minden kérdésre megadták a választ, inkább leül a fenéken, és próbálja kizárni ezeket az üvöltéseket, hiszen amit keresett, azt végül is megkapta, mert valahogy csak leért a legaljára.

Mindezekben az alábukásokban bizonyára annak az ígérete hajtja, hogy végre leterítheti az ismeretlent, de amikor ébredés után ránéz a lapokra, érthetetlen mondatok fogadják, összefüggéstelen hablaty az egész. Elárulom magának, neki csak írni kell, nem hallgatóság. Ha szóról szóra sikerülne lejegyeznie mindent, bekövetkezne, amitől ő a legjobban tart. Pont kerülné a mondat végére, és azzal a tudatosan, emelt fővel odagépelt ponttal megsemmisítené őt, mert az a pont egy szempillantás alatt egyértelművé tenné mindent, és már nem lenne semmi, ami ismételtelen merülésre csábítaná.

Aztán egy nap, amikor arra eszmél, hogy minden palack kiürült, tanácstalanul néz maga elé, hiszen a merülés kizárólagos feltételeként a bort határozta meg.

Bizonyára feltette már magának a kérdést, hogy mi a tétje a vadászatnak, ha testközelből elérhető minden feltétel? Mennyivel izgalmasabb a kérdés, hogy honnan talál hangot a néma, hallást a siket, részegséget a józan, testet a vér, ha megfosztják minden feltételes kiegészítőjétől?

Valahogy úgy képzelem el az elvérzést, mint amikor kifogy az ember minden borából. Amíg nincs más feltétele a keringésnek, mint az akarattal vegyes mohóság, nem is gondol az ember saját véreire. Abban a pillanatban, amikor az első cseppet meglátja, még nem érzi magának a haldoklást, ekkor még nem is kezd a mennyiség és az idő kapcsolatára gondolni, hiszen ezt a cseppet még nem követi a többi, a lélekben ekkor még nem is kezd tudatosulni, hogy egyszer eljön az a pillanat, amikor is a testből már több folyt el, mint amennyi még folyásra vár, és talán még tudott volna valamit tenni a végzete ellen, ha az első cseppben meglátta volna utolsóát. Addig nem is gondolkodik az ember hiányon, amíg el nem kezd fogyni az ereje, aztán amikor világossá válik, hogy semmi esély a pótlásra, a végjátékban felrúgn mindent maga körül, és elindul, hogy keressen valamit, aminek a vérével hosszabbíthat saját életén.

▮ Balogh Ádám

Vöröös

(regényrészlet)